no futbol, no samba

Τις τελευταίες μέρες εξελίσσονται σφοδρές συγκρούσεις στους δρόμους αρκετών πόλεων της Βραζιλίας και πιο συγκεκριμένα ακριβώς εκείνων των πόλεων που θα φιλοξενήσουν το παγκόσμιο κύπελλο ποδοσφαίρου το ερχόμενο καλοκαίρι. Εδώ και καιρό η ντόπια οικονομία αναπτύσσεται πάνω στους ρυθμούς του μουντιάλ του 2014 και των ολυμπιακών αγώνων του 2016. Τέτοιους «εθνικούς στόχους», τέτοια «εθνικά οράματα» και «παγκόσμιες γιορτές» ζήσαμε κι εμείς εδώ με τους ολυμπιακούς αγώνες του 2004, όπου το μόνο που έχει απομείνει ως "προίκα" είναι ένα τεράστιο χρέος (που πληρώνουμε και θα πληρώνουμε για πολύ) και κάτι ξεθωριασμένα μπλουζάκια με το λογότυπο των αγώνων σε μερικούς ηλίθιους εθελοντές.

apenas rebeliao

αλληλεγγύη

Αφορμή υπήρξε η αύξηση της τιμής των εισιτηρίων στα ΜΜΜ κατά 50% τον προηγούμενο μήνα. Το κόστος της φιέστας (των «παγκόσμιων γιορτών του αθλητισμού») γιγάντωσε την αφορμή καθώς θα επιβαρύνει οικονομικά ακόμη περισσότερο τα εκατομμύρια των φτωχών της χώρας.
Εδώ και χρόνια η Βραζιλία «αναπτύσσεται» (και πλέον θεωρείται από τις οικονομίες-κινητήρες της παγκόσμιας αγοράς) ενώ ταυτόχρονα την τελευταία δεκαετία οι αριστερές κυβερνήσεις του Λούλα και των πολιτικών του επιγόνων (όπως η τωρινή πρωθυπουργός Ρούσεφ) έχουν προσπαθήσει να τιθασεύσουν τον ριζοσπαστισμό των κοινωνικών κινημάτων και αντιστάσεων με μια προσχηματική «αναδιανομή πλούτου» και στοιχειώδεις υπηρεσίες «κοινωνικού κράτους». Αυτό το κράμα άγριου νεοφιλελευθερισμού και ελέγχου των φτωχών πληθυσμών μέσω ψευτοπρονοιακών παροχών (απλά προς επιβίωση) έφτασε πλέον στα όριά του. Και οι φτωχοί της Βραζιλίας είπαν να γράψουν την δική τους ιστορία, συντρίβοντας τον μύθο (που τρέφει πολλούς αριστερούς επίδοξους ηγεμόνες στην Ευρώπη) των «άλλων», των «διαφορετικών», των αριστερών κυβερνήσεων. Τώρα η στρατοχωροφυλακή (ένα στρατιωτικό σώμα) προσπαθεί να επιβάλλει την τάξη και την ασφάλεια (των εθνικών οραμάτων, των ντόπιων τσιφλικάδων, των πολυεθνικών κολοσσών). Την ίδια στιγμή η αριστερή κυβέρνηση κάνει ασκήσεις αλαζονείας και χυδαιότητας: η πρωθυπουργός δηλώνει «υπερήφανη για τους ανθρώπους που αγωνίζονται για μία καλύτερη χώρα» και ότι ακούει «τη φωνή των δρόμων» από τις εκατοντάδες χιλιάδες διαδηλωτές, την ίδια στιγμή που διατάζει στρατιωτικά σώματα να «επανακαταλάβουν τις πόλεις» και αρχίζει η προπαγάνδα ότι οι ταραχές «οφείλονται σε «άνομα συμφέροντα εγκληματικών ομάδων».

Λίγες βδομάδες πριν στα σουηδικά προάστια, λίγες μέρες πριν στην γειτονική Τουρκία, τώρα στη Βραζιλία. Οι εξεγέρσεις δεν έρχονται μόνο να καταρρίψουν στερεότυπα: για τον «κοινωνικό παράδεισο» της Σκανδιναβίας και τους «ευτυχισμένους πληθυσμούς», για τους «οπισθοδρομικούς» Τούρκους, για τους άρρωστους με την μπάλα βραζιλιάνους και την αγάπη τους για την φιλολαϊκή κυβέρνησή τους. Στους δρόμους των βραζιλιάνικων πόλεων κάηκε το κοινωνικό συμβόλαιο, κάηκε «η τρέλα για την μπάλα», στα οδοφράγματα δεν χορεύουν σάμπα.

στους εξεγερμένους στη βραζιλία